

SZEDŐ DÉNES VERSEI

TRIPTYCHON

1. A BARÁNY

Ő volt a Fény.
Tőle eredt
minden, mi lett
az ég ölnén.

Maga szerény
kis bari lett.
Leöletett
oltár kövén.

Mögötte már
egy végtelen
menet halad.

A vériben
mosták ki sár-
ruháikat.

2. A MISE

Lassan felszáll az Ostya.
Megáll. Mintha a pap
eleven parazsat
emelne a magasba.

„Ki sorsunkat megosztva
lett idelelni falat
kenyerünké, Fiad
fogadd el, mennyek Atyja.”

Abroszt két szolgáló-angyal
terít a légbe, lágyat,
hol az Ostya lebeg.

Eg s föld egyetlen asztal.
A mindenség Urának
adassék tisztelet.

3. SZÜLETÉS

A homályból viasz-
sápadt arc süt elő,
szépséges kéz: erő,
mell: vérző és csupasz.

Mondhatatlan vigasz:
elhengerült a kő,
ébred s világra jó
másodszer az Igaz.

Igy, épp így ragyogott,
ily földöntúli fénnel
egy kis egri halott.

Fölkhajoltam éjjel:
Téged láttalak ott,
s betelt szívem reménnyel.

VÁNDOROK TÖRVÉNYE

Idegen földél alatt
húzd meg úgy-ahogy magad,

s indulj! Tied út és táj:
csak hazáig meg ne állj.

de még virradat előtt
titkon kelj föl, cihelődj

AZ ISMERETLEN

Egy Egrý-képre

All a fényben.
Hallgat. Emitt
János merít
vizet éppen.

Tó vizében
mennybolt vakít,
mint tágra nyílt
türkizkék szem.

Viztükörbe
amott három
halom merül.

Isten csöndje
ül a tájon
körös-körül.